

L. SIMON LÁSZLÓ – VARGA ISTVÁN

A reménytelenség győzelme

L. SIMON LÁSZLÓ (1972) Ágárd

„A valószínűség számtani fogalom, hiányzik belőle a számokkal megfoghatatlan: a heroizmus. Az észérvek aránya a magyarság ellen szól. [...] A történelem népekben él, és népekben gondolkodik, népével az egyén földi halhatatlanságának is vége; semmiféle nemzetközi megváltás sem mentheti meg a rajtunk átszálló életet a jövőnek, ha a népnek, melyben atomok voltunk, magva szakad. Reménytelen a harcunk? A nagyság, mint az élet is, reménytelen, s a reménytelenségben, a falhoz állított népek harcában van valami kétszerkettő fölötti remény. A történelem a tragikus életérzés csodája. Marathonnál a reménytelenség győzött.” Németh László 1933-ban publikált *Debreceni Kátéj*ának részlete a legszebb összefoglalása a magyarság elmúlt száz évének: a reménytelenség ellenére történő megmaradás, az egyéni és közösségi veszteségek és a folytonos újrakezdések, valamint a folyamatos fogyatkozásunk ellenére megtapasztalt életerőnk dialektikája oly izgalmassá teszi a magyar nemzethez tartozás érzését, amihez hasonlót elképzelni sem tudnánk földi pályánk során. A mi nemzeti történelmünk a tragikus életérzés csodája, illetve csoda az, hogy mi még a tragikus életérzésből is erőt és hitet tudunk meríteni. Jóval több ez, mint a sírva vigadás sokak által lesajnált, megvetett toposza – sokkal inkább egy életre szóló izgalmas lelki kaland.

Marathoni győzelmünk mérlege: bár harcunk sokadszorra is reménytelennek tűnt, s hazánk és nemzetünk száz évvel ezelőtti szétszabdalása ellenére mégis itt vagyunk. Európa közepén államalkotó nemzet tagjaiként vagyunk képesek az anyaország jelenlegi határain kívül rekedt magyarok sokasága számára anyagi és lelki támaszt nyújtani – sokasága és nem a teljessége számára, hiszen többen közülük ezt nem igénylik, sőt határozottan elutasítják, miként sajnós az anyaországiak egy hangos kisebbsége számára sem fontos a nemzeti összetartozás, a határokon átnyúló szolidaritás érzése és gyakorlati cselekedetekkel párosuló megélése. Van tehát okunk az öröme és a büszkeségre, a több mint kétszáz éves herderi jóslatra erősen rácsúszott az élet és a történelem, ugyanakkor a trianoni békediktátum 100. évfordulóján, a nemzeti összetartozás évében sem homályosíthatja el tekintetünket a tragikus jóslat – eddigi, s remélhetőleg örökkön örökké tartó – bukása fölötti örömmünk, nem árt számba venni veszteségeinket sem. Nem azokra a – mindenki által jól ismert – veszteségekre gondolunk, amiket az igazságtalan, a tényleges történelmi, etnikai, gazdasági, földrajzi, kulturális adottságokat figyelmen kívül hagyó békeszerződésnek könyvelhetünk el, hanem azokra, amiket az azóta eltelt időszakban róhatunk fel magunknak, a szomszédos többségi nemzeteknek, valamint a világpolitika sorsunkat is alakító, meghatározó jelentőségű szereplőinek. De elsősorban magunknak, mert a legszomorúbb az a veszteséglista, amiért csak magunkat okolhatjuk: elhalasztott lehetőségek soraként is értelmezhetjük az elmúlt száz évünket.

Kós Károlyhoz hasonlóan „szeretném megérni, hogy kicsiny-kis portámat olyan rendben lássam, ahogyan én azt elgondoltam magamnak. Legyenek a földek tagban, gyümölcsfáim termők, pajtám tele, méhesem népes. Legyen minden gondosan gondozva, tisztán művelve, rendesen tartva. Szép legyen és gyönyörűsége mindenkinek, aki látja. Ezt szeretném megérni. Hogy kis gazdaságom, melynek minden rögét magam szereztem, minden fűvét-fáját magam ültettem, minden épületét magam építettem, így szálljon az én maradékaimra. Ezt szeretném megérni épségben, egészségben. És ha ezt megértem, akkor örömmel megyek el én, mulandó ember, hogy itt aludhassam örök álmomat öreg tölgyfáim tövében, virágos gyepek alatt. Mert hallani fogom onnan is méheim döngését, maradékaim maradékainak lépéseit és kacagását...” 1915-ben, amikor Kós Károly mindezt papírra vetette, még nem gondolta, milyen húsbavágóan aktuális tud lenni írása folytatása: „De keserű lesz életem, ha megérem azt, hogy véreim unni fogják ezt a földet; keserű lesz az én életem akkor. És keserű halálom is és átkozott. Mert idegen kézre jut az én életem egész munkája, a kis Varjú-vár, és szerteszóródnak a világon az én utánam jövő fiak és unokáim unokái. Átkozott lesz akkor az én pihenésem a tölgyek alatt, magános idegenségben.” Ez az unalom a legveszélyesebb önmagunk ellen

fordított fegyver. Az önfeladás, az önfelszámolás fegyvere. Az unalomból ugyanis önfelmentő közöny lesz, s ami nemcsak azokat jellemzi, akik hagyják elveszni őseik földjét, házát és sírját, hanem akik üveges tekintettel nézik, ahogy ez történik a szomszédjukkal, illetve a határokon kívül rekedt honfitársaikkal. „Apa, miért keseregtek még száz évvel Trianon után is a történeteken? Mit foglalkoztok ezzel?” – kérdezte egyikőnkől a sokadik erdélyi túra után a gyermeke, amiben már egy nemzedék közönye és a nemzeti szolidaritás hiánya érhető tetten, pedig azt gondoltuk volna, a sok-sok mese, a megélt történetek, Kárpát-medencei utazás, a Határtalanul program osztálykirándulásai képesek lesznek ezt a globalista megközelítést ellensúlyozni.

A 100. évforduló tehát alkalmat teremt a számvetésre, de nem a kurucos kocsmái asztalcsapkodásra, hanem az elmélyült odafigyelésre és elemzésre. Ezt nagymértékben megnehezíti a közép-európai politikai korrektség sajátos nyelvezete és a politikai alkuk diktálta elhallgatások rendszere. Ez a nyelv és tematika semmiképpen sem keverendő össze a nyugati mainstream polkorrekt világával, amelynek témái az emberi jogok, a nemi identitás és szexuális orientáció végletekig kicsavart újraértelmezése. A mai közép-európai elhallgatások és politikailag korrekt megszólalások miatt járhatatlanná válik a kurucos sértettséget, a magyar panasz kultúrát leváltó másik út, a szembenézés útja is, hiába lenne az helyes és indokolt. Ráadásul ez egy feloldhatatlan ellentmondás, ugyanis olyan politikai racionalitás és együttműködési kényszer áll a háttérben, amit a jelenlegi nemzeti érdekeinkkel indokolnak, s ami az Európai Unión belüli pozícióink megerősítésének egyik alapfeltétele. S ez nem más, mint a Visegrádi országok együttműködése, amit Orbán Viktor miniszterelnök számos óvatos, ugyanakkor egyértelműen iránymutató megnyilvánulása alapján érdemes lenne az osztrákok és a románok irányába is megnyitni. Az osztrákok esetében az együttműködésre Sebastian Kurz kancellárságával van is némi esély, a románok évtizedek óta tapasztalható belpolitikai instabilitása, permanens kormányválsága, a kiszámítható partner hiánya viszont legalább olyan mértékű akadályt jelent, mint a román nacionalisták magyar kártyájának újabb és újabb kijátszása. Tehát ha szigorúan csak a V4-eket nézzük, akkor is látjuk, a szlovákok érzékenységre való – uniós és azon túlmutató külpolitikai és szövetségi politikánk miatt indokolható – odafigyelésünknek, a mi sajátos közép-európai polkorrektségünknek súlyos következményei vannak: a szlovák belpolitikának a magyarságot sújtó vagy az asszimilációt felgyorsító, az elmúlt évezred történelmét szabadon átíró intézkedéseit javarészt szó nélkül hagyjuk. S a paradoxon mindebben az, hogy az újdonsült és valóban eredményes térségi szövetségi politika jegyében nem is tudunk szembenézni és szembesíteni mindazzal, amik egyébként ténszerűen ellentmondanak az európai uniós alapértékeknek – ha összevetjük a szlovák és az ukrán nyelvtörvényekből következő kisebbségi jogkorlátozásokra való hivatalos magyar reakciók hangvételét, nem kell magyarázni, mit jelent az öncenzúra. A trianoni békediktátum 100. évfordulójára való visszafogott magyar állami megemlékezés is ebbe a sorba illeszkedik.

Bár Trianon még Mohácsnál is nagyobb kataklizmája a magyarságnak, mindaddig nem tud történelemmé válni, amíg nem fejeződik be az elszakított magyar közösségek erőszakos asszimilációja, műemlékeink, történelmi emlékhelyeink, temetőink kisajátítása és múltunk meghamisítása. Szembe kell nézni azzal, hogy a mögöttünk hagyott évszázadban, s különösen az egykori kisantant államok kommunista-szocialista éráiban állami program szintjére emelték az ezeréves magyar múlt meghamisítását és az ott élő magyarok asszimilálását, detronizálását, szülőföldjükről való elűzését. A számok nem hazudnak: a felvidéki, több mint egymillió magyarból már ötszázezren sem vagyunk, a két és félmillió egykor Erdélyben élő honfitársunk lélekszáma napjainkban legfeljebb egymillió-kettőszázezer, a délvidéki színmagyar részekben – Szabadkán és a határmenti részekben – a magyarok lélekszáma egyharmadára csökkent, és akkor még nem beszéltünk a Baranyában, a Mura mellékén, Horvátországban és Burgenlandban élő magyarjaink mérhetetlen veszteségéről. A nemzetünk kultúrtörténeti kincseihez tartozó templomokban és katedrálisokban már nincsenek vagy alig vannak magyar nyelvű misék. A legutóbbi, médianyilvánosságot is kapó incidens a kassai Szent Erzsébet-főszékesegyházhoz kapcsolódik, ahol 2020 húsvétján a koronavírusra hivatkozva a magyar hívek számára nem celebráltak misét, miközben a szlovák nyelvű szertartás nem maradt el. A magyar sajtóból megtudhattuk, hogy Puss Sándor, az utolsó szlovákiai magyar jezsuita szerzetes szerint ez illeszkedett a szokásos rendbe, amelynek célja a magyar nyelvű szentmiséken kívül a magyar élet felszámolása a templomban. A modern kori szlovák templomfoglalás teljesen

szembe megy az Európai Unió értékeivel, mégsem szólal meg senki sem azon brüsszeli szereplők közül, akik számára az őshonos kisebbségek védelmének túl valamennyi kisebbség védelme politikai küldetésnek számít. A sors iróniája, hogy éppen ebbe a kassai dómba temették újra II. Rákóczi Ferenc fejedelmet, akit 1906-ban azzal a céllal hoztak haza Rodostóból, hogy újra magyar földben nyugodjék a teste. Ki gondolta akkor, hogy kevesebb mint másfél évtized múlva Kassa végképp elszakad a haza már oly sokszor megsebzett, véres és megcsonkított testétől, s Rákóczi így újra idegen földben fog nyugodni? Ránk és gyermekeinkre már nem igaz, amit Márai Sándor írt: „Nem mehetek el a városba, amelynek minden kövét ismerem, ahol mentem a menetben, mikor Rákóczit temették, ahol a temetőben, a Rozálián és a Kálvárián, őseim csontjai enyésznek... Nem láthatom Eperjest, a Tátrát, Podolint, Lőcsét, Késmárkot, ifjúságom boldogságának és emberiségének csodálatos díszleteit, ezt az egyetlen, ezt a legvárosibb, legcsöndesebb, legeurópaibb színteret a magyarságnak.” Mi elmehetünk ezekbe a városokba, de vajon mit látunk és hallunk, s mit fogunk látni és hallani ott pár évtized múlva? Belebottlunk-e még magyar polgárokba egykor volt városaink templomaiban, boltjaiban, kávéházaiban, éttermeiben?

A magyar konzervatív kormány jelenlegi külpolitikája, mint láthattuk, kifejezetten megengedő a V4-ekben fontos szerepet játszó Szlovákiával, s gesztusok sorát teszi a néha oly törékenynek tűnő együttműködés fenntartása érdekében. Ugyanakkor a visegrádi együttműködés ellenére a Beneš-dekrétumok változatlanul hatályban vannak, gróf Esterházy János rehabilitálására is hiába várunk. Román viszonylatban még rosszabb a helyzet: ott még a részben visszaadott magyar földbirtokokkal, kastélyokkal kapcsolatosan indított új perek a jogállami normákat is megkérdőjelezzik, s a román állam hallgatólágos segítségével – az uniós jogvédők hallgatása mellett – mindent megtesznek annak érdekében, hogy újra elvegyék a jogos magyar tulajdonosaiktól az iskolákat, kastélyokat, erdőket és termőföldeket.

Ceaușescu regnálásának falurombolása ma kifinomultabb módszerekkel zajlik: a temetők, a szakrális terek elfoglalásával: párhuzamosan válnak az enyészet részévé a magyarság egykori jelenlétét bizonyító sírkövek, épületek, emléktáblák és a változtatás magyarajkú tanúi. S egy idő után hitetlenedve hallgatják majd azokat, akik elmesélik unokáiknak, valamikor nemzetünk dicső tagjai éltek e tájon, s emeltek várat, templomot s házat.

Lehetne folytatni a sort, felsorolva sérelmeinket, egyetemeink és főiskoláink felszámolását, nemzeti jelképeink használatának korlátozását, az erőszakos betelepítésekkel az etnikai viszonyok megváltoztatását, az anyanyelvhasználat akadályozását, a magyarok vagyonainak törvénytelen államosítását és soha rendesen végig nem vitt kárpótlását, a közbirtokosságok erdőinek elkobzását, az autonómiatörekvések akadályozását. De éppen azt írtuk, hogy ne menjünk el a magyar panasz-kultúra és sérelmi politizálás irányába, s elsősorban onnan nézzük a dolgokat, hogy mit tehetünk mi magunk annak érdekében, hogy Kárpát-medencei megmaradásunk ne legyen kérdéses a jövőben sem. „A magyar nemzet fennmaradása attól függ, hogy képes lesz-e azon a területen, amelyet a Kárpátok öveznek, s amely a Duna–Tisza medencéjét ölel át, ahol most is többségben van, a maga uralmát újból kellően biztosítani. A török háborúk nyomán erre a területre mélyen benyomultak északról az északi, délről a déli szlávok, délkeletről a románok; a Habsburgok ellenséges telepítési és nemzetiségi politikája lényegesen súlyosbította még ezt a helyzetet. A kiegyezés után feladatunk az lett volna, hogy megfelelő gazdasági, földbirtok- és nemzetiségi politikával az egyensúlyt a magyarság javára helyrebillentsük. Sajnos, elmulasztottuk ezt kellő időben megtenni, és ennek lett a következménye, más szerencsétlen körülmények közrejátszása folytán, hogy ezeket a területeket elvesztettük. [...] A nemzet olyan probléma elé van állítva tehát, amelytől léte függ, amelyet bármilyen áldozat árán is meg kell oldania, mert különben előbb-utóbb el fog tűnni a föld színéről” – írta Bethlen István miniszterelnök 1933-ban, összegyűjtött írásait és beszédeit tartalmazó kötetének előszavában.

A ma oly divatos s nemritkán joggal elismert televíziós sorozatok között egy érdekes, részben magyar vonatkozásút mutattak be 2020 tavaszán a Netflixen. A Deborah Feldman 2012-ben megjelent *Unorthodox* című könyvét szabadon adaptáló műben a magyar hátterű williamsburgi (New York) ultraortodox zsidó közösség zárt világába kapunk betekintést. A williamsburgi családokban átlagosan nyolc gyermek van, s a sorozat egyik erős, életprogramot egy mondatba sűrítő gondolata éppen az, amit a főhős fiatalasszony vág oda egy, a Szatmárból származó zsidó közösség világát nem ismerő és nem értő személynek: nekünk az a dolgunk, hogy megszüljük azt a hatmillió embert, akiket

elvesztettünk a vészidőszakban. Döbbenetes vállalat, ugyanakkor a hihetetlen erejű életösztönnek a megmutatkozása ez, ami ráirányítja a figyelmet arra a tényezőre, amiért kizárólag magunkat tehetjük felelőssé. Amiről nem tehetnek az utódállamok asszimilációpárti vezetői, sem az anyaországi „népnyzó” kommunisták, sem a művelt Nyugatnak a térségünket alig ismerő, a sorsunk iránt javarészt közönyös ideológusai, sem az Európai Unió kisebbségpolitikában kettős mércével mérő bürokratái és politikai vezetői: folyamatos fogyatkozásunknak elsősorban mi magunk vagyunk az okai. S nem az elvándorlást, a jobb egzisztenciális körülmények keresésével is indokolt többrétegű emigrációt (Erdélyből öt hullámban az anyaország és Nyugat-Európa, a Csonka-Magyarországból szintén legalább öt hullámban Nyugat-Európa és Amerika irányába) kell okolnunk, hanem a gyermekszületek mindmáig fájóan alacsony szintjét. Számos példa bizonyítja, a közelünkben éppen az albánok koszovói térnyerése, hogy még az anyanyelvi kultúra és oktatás, a szabad vallásgyakorlás tiltása, az elnyomó diktatúra ideológiájának kötelező elsajátítása sem képes eltörölni azt a közösséget, amely tudatosan, programszerűen gyarapítja lélekszámát. Nemzeti ügyeinket sokszor a lehangosabban képviselő politikusaink arról felejtkeznek el, hogy a példamutatásnak az is a része, hogy maguk is gyermeket vállalnak, mert ha nem népesítjük be újból magyarjainkkal a Kárpát-medencét, akkor Bethlen szavaival „az északi és déli szláv és a román tenger hullámai összezsapnak a fejünk felett”. Ezt ismerte fel a jelenlegi kormányzat, amelynek jó irányú családpolitikája ugyanakkor csak minimális hatással lehet az elcsatolt területek magyarságának gyermekvállalási kedvére.

Ha az igazságtalan békediktátum 100. évfordulóján nemzeti minimumként fogadjuk el azt a célt, hogy nem adjuk fel a magyarság Kárpát-medencei szállásterületeit, s ennek érdekében mindenütt szorgalmazzuk a szülőföldön maradáást, az anyanyelvi kultúra őrzését és gazdagítását, a gyermekvállalást, akkor a nemzetpolitikában nincs hova hátrálnunk. Azok a vágyálmaink, törekvéseink, hogy megteremtjük a Kárpát-medencében a tejtестvériséget, a kossuthi dunai államkonföderáció újraértelmezett változatát, pusztán politikai illúziók. A számok, az erőszakos asszimiláció a magyarság ellen dolgoznak, de nem engedhetjük meg, hogy beteljesedjen a herderi jóslat. Reménytelen a harcunk? Ne csüggedjünk! S ne felejtjük: „Marathonnál a reménytelenség győzött.”

Kedves Olvasóink!

A Kortárs folyóirat aktuális száma az **Írók Boltjában**, valamint az ország fontosabb, nagyobb újságosainál minden hónapban kapható.

Az alábbi helyeken biztosan hozzájuthat:

BUDAPEST II. kerület • Széll Kálmán téri metróállomás • Budagyöngye, újságos, Szilágyi Erzsébet fasor 121. • **III. kerület** • Flórián üzletközpont, újságos • **IV. kerület** • Újpest Központ metróállomás, újságos • **V. kerület** • Kálvin téri metróállomás, újságos • Városház utca 3–5., újságos • Váci utca 10., újságos • **VI. kerület** • Nyugati téri aluljáró, újságárus • **VII. kerület** • Blaha Lujza téri aluljáró, újságárus • **IX. kerület** • Határ úti metrómegálló, újságárus • **X. kerület** • Árkád bevásárlóközpont, Örs Vezér tér 25/A • **XI. kerület** • Allee bevásárlóközpont, Október 23. utca 6–10. • **XII. kerület** • Déli pályaudvar metrómegálló, újságos • Hegyvidék Bevásárlóközpont, Apor Vilmos tér 11–12. • MOM Park, újságos, Alkotás utca 53. • **XIV. kerület** • Sugár bevásárlóközpont, újságárus, Örs vezér tér • **XV. kerület** • Pólus bevásárlóközpont, újságárus, Szentmihályi utca 131. • **DEBRECEN** • Cora, újságos, Kishatár utca • Csapó utca 100., újságárus • Fórum Debrecen, újságos, Csapó utca 30. • **EGER** • Széchenyi út 20. újságárus • **GYŐR** • Révai Miklós utca 4–6., újságárus • Vásárcsarnok, újságárus, Herman Ottó utca 25. • Győr Plaza, újságárus, Vasvári Pál utca 1/A • **GYULA** • Béke sugárút 12., újságárus • **KAPOSVÁR** • Fő utca 23., újságárus • **KECSKEMÉT** • Március 15. utca 15., trafik • **MISKOLC** • Szinva Park bevásárlóközpont, újságárus, Bajcsy Zsilinszky út 2–4. • **NYÍREGYHÁZA** • Korzó bevásárlóközpont, újságárus, Nagy Imre tér 1. • **PÉCS** • Árkád bevásárlóközpont, újságárus, Bajcsy út 11. • **SOPRON** • Széchenyi tér 13., újságárus • **SZEGED** • Dugonics tér 1., újságárus • Árkád bevásárlóközpont, újságárus, Londoni körút 3. • **SZÉKESFEHÉRVÁR** • Alba Plaza, újságárus, Palotai út 1. • **SZOLNOK** • Pelikán bevásárlóközpont, újságos, Ady Endre utca 15. • **SZOMBATHELY** • MÁV állomás, újságárus • **TATABÁNYA** • Győri út 3., újságárus • **VÁC** • Káptalan utca 3., újságárus • **VESZPRÉM** • Kossuth utca 1., újságárus
